Галинці

Кличу тебе з далини, де трамваї
так-таки просто бруківкою котять.
Тіло, згоріле в званні ненастанному,
кличе тебе з далини.
Кличе тебе з далини, де узвози,
камінь, замерзлий у кризі мережаній,
друзі, застиглі на фото за кавою,
і передзвін, як урожай Лаври.
Із далини, де немає дітей,
де пишуться книги, сумирні, як нетлі,
де є повітря, прозоре і мертве,
і у ньому літає нехрещене листя каштанів.
Товпляться столики у переходах підземних,
топляться ружі у зморшках своїх квітникарок,
томляться губи у пошуках вуст,
точиться чорне вино у келішки без дна.
— Помер? — Помер. Виноград нависає із хмари,
в’ються стебла зелені і кам’яні.
— Помер? — Помер. Шутри сонячні
розсипають робітники по узбіччях.
Ця безбожна рефлексія згодом натягнеться,
як чай чи тятива, стане міцнішою.
На паперах лиш відсвіт зловісний
вісті, гостя з галузкою, кого треба…